

Célokkal, tervekkel érkeztem

Kinevezték Szilvásvárad új vezetőjét

A 2020. február 14-i állománygyűlésen Dr. Nagy István agrárminiszter és Dallos Gyula miniszteri biztos jelenlétében iktatták be az Állami Ménesgazdaság Szilvásvárad új vezetőjét, Cseri Dávidot. **„A szilvásvárad lipicai lovasközpont célja, hogy meghatározó pillére legyen a teljes hazai lovas ágazat megújításának és valamennyi lovas szakág számára ideális felkészülési és versenyzési lehetőséget biztosítson. A lovas programok mellett egyéb kulturális rendezvényekkel is várják a látogatókat, bemutatva a lipicai fajta örökségét, kiemelt szerepet szánva Csipkésút és Marócpusztá mellett a világszinten is egyedülálló parádi cifra istállónak. Sok sikert kívánok Igazgató úrnak az előtte álló munkához!”**- jelent meg az agrárminiszter közleményében.

Cseri Dávid bemutatkozó beszédét változtatás nélkül közöljük.

„Mindenek előtt, kérem engedjék meg, hogy beszédemet egy rövid bemutatkozással kezdjem. Cseri Dávidnak hívnak. Bizony a szemeimnek még szoknia kell a minket körülvevő csodálatos hegyeket, ugyanis, ahol felnőttem, egy Győr melletti szigetközi faluban, a legnagyobb magaslat, az a pocoktúrás volt. A Jó Istennek hála, lovas családba születtem, és olyan kiváló szakemberek mellett nőhettem fel, mint az utolsó magyar huszárok egyike Némethy Tamás, vagy Hajnóczky Béla huszár hadapród. Általános iskolás koromtól versenyeztem a díjugrató szakág kötelékében, így mire a gimnázium után pályaválasztásra került a sor, nem volt kérdés, hogy a szakmában szeretnék maradni, így büszkén vallhatom magam óvári gazdásznak. Amikor nagyanyámban tudatosult, hogy én is az agráriumban eltöltött munkásságukat fogom tovább vinni, jópár könnyet ejtett, melyek nem feltétlenül az öröm jelei voltak. Tanulmányaim alatt, és azt követően is fontosnak tartottam a külhoni munkatapasztalatok gyűjtését, melyet sosem kiöltözésnek, csupán tanulmányi útnak fogtam fel, még ha az majd egy évig is tartott. Így jutottam el, és hozhattam haza az új ismereteket az Egyesült Királyságból, Norvégiából, majd végül Németországból. Ezek alatt az évek alatt több lovas kiválóságunkról sikerült könyveket írnom majd kiadnom, mely munkák

legfontosabb feladataként a bennük megemléltett személyek értékrendjének továbbvitele lebegett a szemem előtt. Ezen erények a lovas életünk alap építőkövei kell, hogy legyenek. Az utóbbi két esztendőben az Agrárminisztérium kötelékében segítettem a Kincsem Nemzeti Lovasprogram koordinálását, majd ezt követően ért a megtiszteltetés, hogy az Önök segítségével dolgozhassak a lipicai fajta és Szilvásvárad méltó helyére kerülésén.

Minden bizonnyal hallottak róla, hogy az itt fekvő versenypálya építése előtti feltárásoknál a régészek bronzkori lószobrokat találtak, melyek tanúsítják, hogy több mint 3000 esztendeje folyik a környéken lovakkal való foglalkozás.

Nincs a világon még egy lóhoz köthető település, melynek hasonló és egyértelmű jelet küldtek az égiek. A ménes történetére, és az itt alkotó elődeimre gondolva hatalmas megtiszteltetés, ám még nagyobb felelősség e munkakör betöltése,

melyre nem szabad munkaként tekinteni. Sikereket legeredményesebben akkor érhetünk el, ha tevékenységünkre hivatásként tekintünk, mely törekvéseket csak akkor szabad elkezdni, ha hittel, alázattal és becsülettel tudjuk megbízatásunkat végezni, ahogy tették azt elődeink évszázadokra visszamenőleg. Számítalan alkalommal volt e nemes fajta veszélyeztetett helyzetben, de mindig akadnak igaz emberek, akik, ha kellett életük kockáztatásával mentették a lóállományt. A történelem ismét egy olyan korszakot hozott el, ahol egyre nagyobb támogatással, a szakmai észérveket előtérbe helyezve szolgálhatjuk a ménesbirtok felvirágoztatásának ügyét, mely lehetőséggel, ha nem élünk, talán egy nap már késő lesz. Ezeket figyelembe véve kérem az Önök segítségét, hogy elődeink munkájához méltó módon szolgálhassuk e nemes ügyet, ebben a páratlan környezetben.

Célokkal, tervekkel érkeztem, melyek megvalósításáért mindent meg fogok tenni, erre a szavamat adom!

A jogszabályi megfogalmazás szerint állami méneseink elsődleges feladata a génmegőrzés. Ezt tiszteletben tartva azonban úgy gondolom, hogy a génmegőrzésre a tenyésztés meghatározásánál nem célként, hanem egy eszközként kell tekintenünk, mellyel ismét nyomába eredhetünk a világ elitjének, legyen szó

fogathajtásról, vagy a díjlovgálás legmagasabb szintjéről, a magasiskoláról. Jól tudjuk, hogy mindkét szakágba kerültek már világhírű egyedek e ménesben dolgozó munkájának gyümölcseként. Úgy gondolom, hogy a látottak alapján a génállományunk meg van hozzá, hogy a következő tenyésztési, majd a rá épülő marketing munkával szerte a világon a Szilvássáradon tenyésztett lipicai lovak egyedülálló teljesítményeiről beszéljenek. Emellett fontosnak tartom a szoros kapcsolattartást és szakmai együttműködést a Monarchia utódmeneseinek valamennyiével. E munkában is elengedhetetlennek tartom az elődök tiszteletét, és az idős szakembereink tudására való támaszkodást is, amíg azt még megtehetjük. Közel másfél éve került végső átadásra a Lipicai Lovasközpont. Véleményem szerint nem teherként, hanem egy páratlan

lehetőségként kell rá tekintenünk, mely a környezetét is figyelembe véve szintén egyedülálló a világon. Induljunk ki abból a tényből, hogy a Szalajka-völgyet és környékét évente több mint félmillió vendég látogatja, melynek, ha csupán a tizedének sikerül minőségi programokat nyújtunk, már csodát tehetünk, nem beszélve a lovassport bármelyikében versenyzők, vagy a lovas hagyományörzők és polgárőrök, filmesek kiszolgálásáról. Az 1984-es négyesfoghajtó világbajnokságról épp úgy naponta szó esik a lovas körökben, mint a futball rajongóknál az aranycsapat londoni diadala. Minden lehetőségünk meg van rá azonban, hogy újabb olyan sport és kulturális eseményeket rendezzünk, melyek emléke az említettekhez hasonlóan semmit sem fog az évek múltával fakulni. Fontos, hogy érezzük, itt valami történni fog, valami nagy dolognak a kezdetén járunk. Fontos megértenünk, hogy a ménes minden egyes munkatársának a minőség munkájára számíthat, és nem lehet

fontosságú sorrendet állítani a munkakörök, kollégák között. A sikerek egytől egyig az itt dolgozók érdemei, mely minden értelemben pozitív változást hozhat maga után.

Amennyiben bárkinek ötlete, esetleg problémája van, kérem, keressen bizalommal! Gondoljunk bele, hogy ez a ménes túlélte a napóleoni háborúkat, forradalmakat, valamint a két világháborút, mégis velünk van, mint nemzeti kincsünk. Ezt csupán annak köszönhetjük, hogy voltak igaz hazafiak, lovasemberek, akik sosem veszítették el a reményt, és legjobb tudásuk szerint dolgoztak, minden napot ünnepnek tartva, melyet lipicai lovakkal tölthettek el.

E gondolatokkal zárva mondanom kérem, hogy segítsük egymás munkáját, és higgyünk benne, majd bizonyítsuk be, hogy a jövőnk ugyanolyan fényes lehet, mint a múltunk!

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Szerkesztette: Lovas Nemzet

Fotó: Pintér András

